

Tina Tärnrot
Murkelvägen 1, 146 37 TULLINGE
tina.tarnrot@telia.com

SKRIVPROJEKT
Södertörns Högskola, ht 2010
Kreativt skrivande A
Idé och uttryck – Gunilla Persson

Det allvarsamma äktenskapet

Middagen

Dagmar satt uppkrupen i fönstersmygen i stora salongen och skådade ut över kvarterets nejd. Husfasaden snett över gatan lystes upp av gasljusets sken. Hon nynnade på aftonens sista melodi. Den sista tonen från orkesterns trombon hade klingat ut. Ensemblen höll på att packa ihop musikinstrumenten för att bege sig hemåt för natten. Gästerna hade sagt adjö och farit hemåt i den blida novembernatten. Den sista droskan försvann i fjärran. De inhyrda hjälpredorna ilade omkring, tisslade och tasslade, och röjde upp efter kvällens middagsbjudning. En svag doft av cigarr och parfym dröjde sig kvar i våningen. Dagmar lutade huvudet mot den svala rutan och blickade drömskt ut mot den stjärnklara himlen. Andetagen bildade en fläck av imma på rutan. Hon förde fingret mot imman och ritade stjärnor och blommor.

Svärmeri låg inte för fröken Dagmar Randel. Vid 26 års ålder betraktade hon sig själv som lastgammal. Hon var inte den sortens dam som förälskade sig lätt. Hennes far, oroade sig över det faktum att hon var den enda ogifta dottern. Han ville gärna se henne bortgift. Kvällens tillställning, en ungdomsmiddag med dans, anordnades av fadern enkom med förhoppningen att hon skulle träffa en rekorderlig karl att fatta tycke för. Självt hade Dagmar kommit till en punkt i livet då hon tröttnat på att vara ungmö.

Huttrande drog hon den virkade sjalen tätare omkring sig, djupt försjunken i melankolins sinnesstämning. Hon slöt ögonen. Hon satt ofta på kammaren och begrundade livet och längtade efter kärleken. Även i kväll kretsade tankarna kring den ofrivilliga ensamheten och överblivenheten. Tomheten plågade henne. Hon saknade något men visste inte vad. Vad gjorde hon för fel? Hon var inte vacker men inte heller ful. Hon uppförde sig behagligt men inte fångslande. Tänk om hon inte var något att ha? Eller kunde det vara så att hon var för kräsen? Hur skulle det se ut om hon skulle förbli ungmö livet ut? Nej, det var hög tid att sluta tycka synd om sig själv. Hon kunde inte längre sitta och vänta på att den perfekta friaren skulle falla på knä och be om hennes hand. I stället för att förlita sig på ödets nyck tänkte hon minsann nu själv söka sig en man. Osökt tänkte hon på ordspråket: envar sin egen lyckas smed. En lyckad kvinna tar livet i egna händer, eller?

I en paus mellan ett par danser tidigare under kvällen hade hon kommit i samspråk med en stilig herre vid namn Arvid Stjärnblom. Dagmar hade beklagat sig över att hon var så förfärligt gammal:

- Den tjugonde december fyller jag tjugosex år.
- Ja, det är ju förskräckligt, hade han svarat. Men vad skall jag då säga, som fyller tjugooåttan precis samma dag?
- Nej, verkligen – har vi samma födelsedag, det var lustigt ...

Allt sedan den stunden hade hon varit övertygad om att han var den rätte för just hennes äktenskapsplaner. Hon hade därför dristat sig till att då och då fästa blicken på Stjärnblom under kvällen. Hon hade försökt framkalla ett uttryck i ögonen i stil med: Jag kommer att bli en perfekt hustru år er.

Dagmar hade anförtrott sina planer i största hemlighet till väninnan Elin Blücher. Väninnan hade också samspråk med herr Stjärnblom under kvällen och delade Dagmars uppfattning om att han var en tilltalande ungarl - en lämplig kandidat och ett gott parti. Elin förtäljde dock en allvarsam historia hon hade hört skvallrats om, att Stjärnblom råkat göra en butiksflicka med barn. Detta avslöjande avskräckte emellertid inte Dagmar, snarare förstärkte denna omständighet hennes utsikter att med kvinnlig list snärja denne man i äktenskapets garn. Stjärnblom verkade ju vara en redbar man eftersom han tagit sitt ansvar och nu sörjde för en inackordering av det oäkta barnet. Dagmar hade fattat sitt beslut. Hon hade valt en man, sin framtida make. Det som återstod var att agna garnet och ge sig ut på fiskafänge. Det var bara att hoppas på att fisken skulle nappa på betet.

Blommorna

Det var hennes födelsedag idag. Klockan närmade sig halv fem denna lördag den 20 december år 1902. Dagmar stod i en portuppgång längre bort på gatan där Nationalbladets redaktion huserade. Det var svårt att se ut som om man hörde hemma i porten på ett naturligt sätt utan att väcka omgivningen misstänksamhet. Vad skulle hon säga om någon frågade henne varför hon stod i porten? Att hon väntade på någon, vilket var sant, för hon väntade ju faktiskt på någon på sätt och vis. Fragment av helgflanörernas konversationer blandades med hästspårvagnarnas skramlande kärror. Från caféet längre ner på gatan kom ljuvliga dofter av glögg och pepparkaka. Dagmar hade klätt sig med omsorg, både med tanke på att hon ville te sig väl ut en dag som denna, men också med tanke på att klädseln behövde vara tillräckligt värmande för en lång väntan utomhus. Hon var tacksam för att den mulna och gråkalla dagen inte bjöd på snöblandat regn. Hon försäkrade sig om att pälsmössan fortfarande satt som den skulle och att inga hårslingor hade lossnat från håruppsättningen. Den blå ullkappan framhävde hennes blå ögon. Den kalla luften och upphetsningen gjorde hennes kinder rosiga. Hon hade stått på samma ställe allt sedan hon tidigare under eftermiddagen levererat ett blomsterpaket till vaktmästarynglingen i tamburen till tidningsredaktionen. Hon hade bett ynglingen

att överrätta blommorna till musikrecensent Arvid Stjärnblom. Även han hade födelsedag idag. Under förevändningen att gratulera honom på bemarkelsedagen hade hon köpt honom två röda rosor. Var hennes tilltag alltför djärvt? Hade han blivit glad för blommorna? Hur hade han reagerat? Ack, denna ovisshet. Blicken var alltjämnt fäst på tidningens entré.

En bekant gestalt skyndade ut från entrén med ett kuvert i handen. Äntligen! Den oknäppta rocken fladdrade runt benen när han sneddade över gatan på väg mot brevlådan i hörnet av Arsenalsgatan. Dagmar lämnade raskt sitt gömställe och flanerade honom till mötes som om hon verkligen hade ett ärende att uträtta i kvarteret – precis här och nu. Hjärtat bankade i bröstet som en stånghammare. Brevet gled ner i brevinkastet, han vände sig om, och just i det ögonblicket passerade Dagmar honom lägligt.

- God dag, fröken Randel, sa han och bugade sig med hatten i handen.
- Nej men ... God dag, herr Stjärnblom, vilket sammanträffande, sa Dagmar med skickligt spelad förvåning.

Gesten, då hon lade sin handskbeklädda hand på bröstet, förstärkte intrycket av förvåning. I själva verket lade hon handen på bröstet för att stilla nervositeten som alltjämt hamrade. Stundens allvar lämnade henne inte obemärkt.

- Brevet var till er. Det var bara ett litet tack för blommorna. Jag känner mig ovärdig och förkrossad – jag har ju inte sänt några blommor till er ...
- Nej, varför skulle ni ha gjort det? Det står varken i bibeln eller i katekesen, att man skall skicka blommor på födelsedagar, men man gör det om man får lust till det. Och jag fick alltså lust. Vart skall ni gå?

Håll igång samtalet! Låt honom inte avsluta samtalet och gå!

- Jag tänkte gå till Du Nord och äta middag.
- Är ni mycket hungrig?
- Ånej.
- Hemma äter vi inte middag förrän klockan sex. Och det är så tråkigt att komma hem för tidigt. Vill ni gå en liten promenad med mig? Utåt Skeppsholmen?

Lyckan bubblade uti bröstet på Dagmar när han bjöd henne armen. Hennes hand vilade nu i fast grepp i hans armkrok hon kunde känna hans värme där de sakta gick sida vid sida genom staden. Hon kände sig yr som hon vore berusad av vin. Hon lade inte märke till musiken som strömmade ut från pianobaren när de passerade Grand Hotel eftersom egen ljuv musik uppfyllde hennes inre. De samtalade men orden var oviktiga. Hon hörde orden men ändå inte. De gick över bron till Skeppsholmen och för Dagmar var det som om bron ledde henne in i en okänd värld, in till en verklighet hon inte hade vetat fanns. Det stora trädet, under vilket de stannande, hade hyst många svärmande fästfolk under sin livstid. Allt kändes så rätt. Han kysste henne.

Kyssen

Han hade kysst henne.

Nu var hon inte ensam längre. Hon tillhörde inte längre de överblivnas skallra. Lika levande och kraftfullt som strömmens forsande vatten framför dem pulserade blodet i hennes lemmar. Han är så fin, min Arvid. Åh, nu har han min hand ...

- Kära. Du har väl förstått att jag alls inte kan tänka på att gifta mig?

Allt blev med ens så stilla. Det var som om tiden stannade. Värmen som nyss fyllt hennes tomrum ersattes av en isande kyla. Han som nyss väckt hennes hjärta till liv slet ut det ur kroppen på henne och spottade på det. Lågan som nyss tänts släcktes i så snart hon hörde hans fega ord. Och hon som hade trott ... Nej, nu gällde det att inte tappa ansiktet.

- Det är något jag inte alls har tänkt på, ljög hon.

Förtvivlan rev och slet i henne. Hur kunde hon vara så dum att hon trodde att hon dög något till? Jag får på intet sätt visa min förödmjukelse? Vad skulle hon nu hitta på att säga för att inte förråda sina känslor? Med en lätthet som förvånade henne själv sa Dagmar:

- Jag skall bekänna något för dig. Jag hade verkligen en liten bimening med mina blommor. Jag skulle så gärna vilja ha ett arbete och en självständig inkomst. Det är så tråkigt att behöva be pappa om allting. Skulle du inte kunna skaffa mig en plats på tidningen? Att skriva om dammoder, societetsliv och sådant.
- Det blir kanske lite svårt. Men jag kan försöka, sa Arvid.

Jag vill inte förlora honom? Jag måste låta honom veta att jag vill träffa honom igen.

- När ses vi härnäst?
- Jag sitter hemma och har tråkigt hela kvällen. Vill du inte komma till mig?
- Hur dags?
- Klockan sju – kan du komma då?
- Jag skall försöka ...

Hemliga Möten

Skulle hon gå till honom?

Dagmar stod på Grevturegatan, där han bodde, och vacklade i huruvida hennes beslut att komma hit var rätt eller ej. Ena sekunden gjorde hon sig beredd att smita in i trappuppgången för att i nästa sekund vända på klacken för att återvända hem. Hon visste inte vilket ben hon skulle stå på. Skulle hon följa hjärtats röst eller förnuftets väg? Vilsen vankade hon av och an. Förnuftet sa henne att omedelbart gå hem och försöka glömma karl'n som höll på att locka henne i fördärvet. Hjärtat uppmanade henne att hänge sig åt de nyupptäckta känslorna. Förvirringen var total. Hon var inte dummare än att hon förstod vad inviten till hans våning betydde. Hade han haft hederliga avsikter hade han inviterat henne dagtid och uppvakttat henne på

en allmän plats. Här stod hon som en sköka beredd att slänga sig i en främmande mans famn. Var hon inte värd så mycket bättre än det här? Men å andra sidan, vad hade hon att förlora? En liten kvällsvisit kunde väl inte ställa till med så mycket skada? Det spirande hoppet avgick slutligen med segern.

Hans ögon såg på henne med beundran och värme. Handen smekte lätt hennes kind. Huden blossade av hans beröring. Huden brann. Andedräkten smekte med ljuvaste försiktighet hennes öra. Han viskade lena ord som fann vägen till hennes hjärta. Hon törstade efter ömhet. Hon hungrade efter närhet. Men hon var fortfarande en ärbär kvinna så innan hon bjöd honom till sig frågade hon:

- Älskar du mig?
- Jag älskar dig, svarade Arvid.

Hon föll henne aldrig in att tvivla på det svaret. Så länge han älskade henne borde det inte vara orätt att ge varandra kärlek.

Så kom det sig att hon var och varannan dag smög sig upp till Arvid på kvällen, helst vid sju- åttatiden. Strax före tio brukade han följa henne till hennes port. Det var en tid av längtan och olidlig väntan. Hon ville inte vara ensam, han ville vara ensam och fri. Dagmar satte sitt rykte på spel förvissad om att han en dag skulle ta sitt förnuft till fånga och anhålla om hennes hand.

Förlovningen

En vårdag i slutet av april satt Dagmar på Sundbergs konditori vid Järntorget i Gamla stan tillsammans med Elin. En grönfink skuttade omkring och letade efter smulor under bordet där väninnorna slagit sig ner på uteserveringen. Den ljumma vårluften var full av fågelkvitter. Kaffearomen blandade sig med doften från malpåsen som fortfarande hängde kvar i väskkappan som Dagmar tagit ut ur vintergarderober samma dag. Fastlagsbullen, den första för säsongen, var en smakupplevelse för gommen. De två kvinnorna läppjade på sitt kaffe och njöt av solens värmande strålar. Atmosfären andades uppsluppenhet och tillförsikt.

Elin hade visat sig vara en trogen och pålitlig vän. Hon hade inte sagt ett ont ord om Dagmars leverne, trots att hon var väl insatt i Dagmars hemliga förbindelse med Arvid Stjärnblom. Samtalet kretsade inledningsvis kring den biograf som inom kort skulle slå upp portarna i Blancheteatern vid Hamngatan. Därefter dryftade de det stundande bröllopet mellan Gustav VI Adolf och Margaret av Connaught. Samtalet om giftermål ledde dem osökt in på Dagmars mellanhavande med Arvid.

- Hur går det med Arvid? Har han ändrat sig i frågan om giftermål, frågade Elin?
- Nej, han håller fortfarande fast vid att han inte passar för äktenskap.
- Vill du gifta dig med honom?

- Jag vill inget hellre än att gifta mig med honom. Jag älskar honom. Min högsta önskan är såklart att han friar.
- Är du säker på att hans tvekan inte har med pengar att göra?
- Han bedyrar att så är ej fallet.
- Men Dagmar, så här kan det ju inte fortgå i all evighet. Jag ser ju att du lider. Du är olycklig. Hur länge skall du vänta? Hur länge skall ni behöva smyga med er kärlek? Det kan ju inte sluta väl. Risken finns ju att du blir med barn eller att han lämnar dig när han tröttnar. Jag tror att du behöver ge karlsloken en spark i rätt riktning.
- Hur då?
- Jag skulle kunna gå till Hilma, din styvmor, och försäga mig om dina eskapader.
- Åh, nej, hur skulle det se ut.
- Jo, men tänk på det Dagmar. Hilma kommer att skvallra för din far. Du blir kallad till förhör. Du erkänner. Din far kommer alldeles säkert att bli både ond och besviken på dig och ge dig en utskällning. Han kommer att kräva att ett giftermål kommer till stånd.
- Det låter som ett mycket dumdrigt förslag.
- Du går sedan för att träffa Arvid. Uppriven och skamsen faller du tårar och beklagar dig över den situation ni hamnat i. Du säger att du inte kunde neka till anklagelserna och att du sagt att ni var hemligt förlovade.
- Tänk om han vänder mig ryggen?
- Den risken får du ta. Om han älskar dig, som han säger att han gör, så kommer han att göra det rätta. Om han väljer den fega vägen ut så vet du att han inte är något att ha. Är hans känslor inte tillräckligt starka för dig vill väl du ändå inte ha honom?
- Nej det är sant.
- Envar är sin lyckas smed, mumlade Dagmar.
- Just det, svarade Elin.
- Jag vill ändå vänta och se. Jag måste fundera.

Sommaren tillbringade Dagmar tillsammans med föräldrarna på familjens lantställe i skärgården. När de återvände till staden ville det sig inte bättre än att olyckan var framme, det vill säga, något skvaller nådde slutligen styvmoderns öron. Hilma fick höras tala om Dagmars alla besök hos Arvid kvällstid. Dagmar ställde väninnan mot väggen men Elin bedyrade att hon inte gjort slag i saken utan Dagmars tillåtelse. Det som sedan skedde följde kusligt nog precis de lösryckta planer som väninnorna spekulerat i tidigare under året. Som väntat tog fadern Dagmar i upptuktelse om hennes lättfärdiga leverne som i sin tur erkände sig skyldig. Hon störtade därefter iväg till Arvid som givetvis blev bestört av den överraskande nyheten. När det föreföll rent omöjligt att få honom att vekna inför tanken på giftermål slängde Dagmar sig framstupa slutligen på sängen och grät och grät, ty hjärtat hennes höll på att brista. Arvid kapitulerade:

- Inte gråta! Inte gråta! Vi får väl försöka det omöjligt. Liten!

Förlovningen eklaterades på Dagmars namnsdag. Bröllopet stod den 10 februari 1904. Dagmar Stjärnblom levde ett mycket behagligt liv tillsammans med Arvid. I december 1904 föddes dem en liten dotter. Hon fick namnen Anna Maria. Nästa höst föddes ännu en lite flicka. Hon fick namnet Astrid. Och åren gick. Dagmar var lycklig.

Rubinen

Dagmar var inne på det fjärde året som gift och höll på att förbereda kvällsvarden - kalops och kokt potatis. Bordet var prydligt dukat. Grytan sjöd på spisen. En sipp av buljongen avslöjade att kryddningen var den rätta. Smaken av lagerblad och kryddpeppar var välsmakande. Döttrarna sjöng så vackert en barnvisa i det angränsande rummet. Dagmar torkade händerna torra på de nya kökshanddukarna. Monogrammen var nätt broderade. Några vissna blad på fönsterkarmen fann sin vägnär i fickan på förklädet. En påsklilja i vasen på köksbordet behövde rättas till. Narcisserna spred en doft av vår. Dagmar var som vanligt glad och munter. Hon trivdes med livet som fru. Hon var praktiskt lagd och Arvid hade inte klagat på hennes sätt att sköta hushållet. Han tyckets uppskatta att hon tog hand om hemmet och barnen på ett klokt och sparsamt sätt (de hade ju inte råd att hyra vare sig jungfru eller kokerska sedan faderns årliga bidrag frusit inne). Hon försökte vara en god och förstående hustru och maka. Hon visste att han ibland irriterade sig på att hon inte kunde sjunga rent och att hon uttalade sig om litteratur, konst och musik i sällskapslivet. Hon å andra sidan irriterade sig ibland över att han så ofta var borta på arbete. Hon ville inte förarga honom med förebråelse och lät honom därför vara i fred, hon lät honom hållas för husfridens skull. Arvid hade dock varit tvär och omöjlig de sista månaderna. Han hade inte kommit hem förrän vid sextiden natten innan. Återigen, för vilken gång i räkningen visste inte Dagmar, hade han spenderat kvällen och natten tillsammans med dryckeskamraten Hans Bergling.

Känslan av att vara satt åsido försvann i samma stund som Arvid kom innanför tröskeln och högtidligt överräckte Dagmar ett litet paket. En present, helt apropå, mitt i veckan! Paketet var omknutet med ett skimrande gult sidenband. Dagmar kände sol i sinnet. I paketet låg en nål i silver med en blodröd sten.

- Är det en rubin? frågade hon andäktigt.
- Nej, svarade han lite beklagande.
- Är den oäkta då?
- Nej, den är halväkta, förklarade Arvid.

Vidare berättade han hur kemister hade hittat ett sätt att smälta ihop små rubiner till en större, en så kallad "sammansmält" rubin. För Dagmar spelade det ingen roll om

stenen var äkta eller ej. Hon blev så rörd av Arvids gest med presenten. Hon blev så glad över nålen med rubinen och hon lovade sig själv att vårda den ömt.

Det var inte förrän senare samma kväll som tvivlen började gnaga. Dagmar låg ensam i sin säng. Hon kunde inte hindra tvivlen från att slå rot och när de väl fått fäste växte de lavinartat. Hon anade någonting, hon misstänkte någonting, hon fruktade någonting. Hon var inte svartsjuk av sig. Hitintills hade det rått ett oinskränkt förtroende i deras äktenskap. Men det var något med rubinstenen som hade fått hennes ögon att öppnas. Varför fick hon en så oväntad gåva? En så dyrbar gåva dessutom. Hon som inte ens brukade få blommor i vanliga fall. Nog hade hon hört talas om otrogna äkta män som köpte dyrbara gåvor till sina hustrur för att döva det dåliga samvetet. Men hade Arvid dåligt samvete? Var Arvid otrogen? Hur äkta var egentligen deras äktenskap? Var det kanske så illa att deras äktenskap endast var ett halväkta äktenskap, precis som rubinen hon fått i gåva?

Bilder från gångna tider spelades upp i hennes inre. Den gången då Arvid hade förlagt ringen då de skulle på bjudning. Hon hade skämtat och sagt att han inte var den man som stoppade ringen i västfickan när det passade. Hon hade hittat ringen i sängen. Hade hon gjort rätt som tagit honom i försvar den gången? Och hur stod det egentligen till med Hans Bergling? Vem var han, denna gäckande figur, mannen hon aldrig fick träffa? Den bild som smärtade mest att minnas var alla de gånger hon sett Arvid kärleksfullt betrakta den gamla blyertsteckningen som han alltid bar med sig i sin anteckningsbok. Hade han fått bilden av någon han älskade?

Hon förbannade denna dag, då en enkel liten present, en underbar liten silvernål, hade stuckit hål på den perfekta bubblan som hon trodde sig leva i.

Brevet

Brevet stod lutat mot ljusstaken mitt på det runda köksbordet. Ett stearinljus kastade ett svagt sken över de snirkliga bokstäverna som var skrivna med blått bläck. Dagmar stod bredvid bordet och stirrade på brevet. Det försåtliga vita kuvertet hade kommit tidigare under kvällen. Brevet var adresserat till Arvid. Hon kunde inte sluta stirra på brevet. Inte ett dammkorn fanns att finna på de blankputsade ytorna. Golvet var skinande rent, mattfransarna var kammade och kopparkärlden blänkte nyputsade. Lukten av såpa och putsmedel var påträngande. Vilken syssla hon än företog sig att göra så såg hon brevet i ögonvrån. Illamåendet sköljde över Dagmar och hulkande tog hon sig för munnen. Hon hade inte fått ner en matbit sedan brevet trängt sig in i deras idyll. Hon gick ett varv runt bordet. Hon gick som katten kring het gröt runt brevet. Hon bet på tumnageln men kom på sig själv när hon kände den beska smaken av kopparpus på tungan. Tänderna hade gått hårt åt naglarna de sista timmarna. Köksstolen skrapade i parkettgolvet innan den tystnade tvärt när Dagmar sjönk ner på den med en duns. Med armbågarna på bordsskivan lutade hon huvudet i händerna. Hon slöt ögonen. Hon öppnade ögonen. Brevet stod kvar. Hon kände

papprets fina struktur mot näsan. Brevet luktade inget. Hon gömde brevet under den virkade duken. Tickande från golvurets pendel ekade i den tysta våningen. Det gick en minut. Brevets kontur gick att skönja genom dukens mönster. Brevet vägde lätt i handen. Beslutet vägde tungt. Hon höll upp brevet mot ljuslågan.

Hon hade läst brevet. Vilken annan hustru hade inte gjort det i hennes ställe? Hon hade kunnat blunda för sanningen. Hon hade kunnat låtsas att hon inte förstått. Hon hade kunnat fortsätta spela sin roll i deras äktenskapscharad. Nu trodde hon sig veta hur det låg till. Hennes älskade make, hade en älskarinna. Hur mycket det än smärtade så gällde det att ta sig ur den här situationen med högburet huvud. Hon tänkte inte hålla till godo med att Arvid hade en frilla. Någon skilsmässa skulle det i alla fall inte bli tal om. Arvid hade varit henne otrogen men det var inte värre än att det kunde förlåtas. Hon skulle vara storsint. När allt kom omkring så var han ju inte mer än en stackars karl, och han var varken den första eller sista karl'n som fallit i frestelse. Han skulle få kräla innan hon tog honom till nåders igen. Han skulle få ångra sitt svek och lova henne bot och bättring. Och sedan skulle deras äktenskap fortsätta som hittills.

Avskedet

Ångloket kom rytmiskt pustande in på ett av de två spåren med de skramlande vagnarna på släp. Metallgnisslet skar högt genom sorlet när tåget med skrikande bromsar stannade med en suck. Ångan svepte in över de väntande resenärerna. Stockholms Södra station fylldes av en stank av bränd olja och fett. Tågutroparens skrik blandades med visselpipans gälla signal. Stadsbuden stretade med sina vagnar längs med perrongen så svetten rann under skärmmössorna. Deras vagnar dignade under koffertarnas tyngd. Avgångsklockan visade på tidig eftermiddag. Dagmar följe intresserat alla finklädde människors förehavande från sin plats på träbänken. Bänken stod placerad i skymundan från stationens pulserande centrum. Dagmar var tacksam över att bänken stod i skuggan ty det var en varm försommardag. Hon inväntade Arvid, den man hon fortfarande betraktade som sin make. Arvid var ovetandes om att hon satt på tågstationen och väntade på honom. Än hade hon inte sett till honom.

Arvid erkände sin otrohet utan omsvep när hon hade ställt honom mot väggen den där ödesdiga kvällen då hon hade läst brevet. Allt sedan dess hade hon försökt förlika sig med tanken på skilsmässa. Ty han ville ha skilsmässa. Arvid påstod att han inte ångrade otroheten och att han inte kunde lova att vara henne trogen. Han hade föreslagit att de skulle skiljas som vänner. De skulle ändå inte kunna fortsätta äktenskapet som hittills. Så mycket förstod hon. Åh, herregud! Hon önskade ibland att hon aldrig tittat på brevet. Om hon inte hade gjort det kanske allting hade varit som förut.

Arvid tillstod att han älskade en annan kvinna. Ett tag hade hon funderat på att hämnas honom genom att trakassera den där kvinnan. Lydia! Det var hon som hade förstört deras äktenskap. Hon besinnade sig dock. Hon ville inte att folk skulle tro att Arvid drivit henne över kanten, att hon hade gått och blivit spritt språngande galen. Var det hennes fel att han sökt sig en älskarinna? Hade hon drivit honom i famnen på en annan? Arvid hävdade att det var hennes fel Att det var hon som hade lurat in honom i äktenskapet. Att han aldrig velat gifta sig och att deras allians var dömd att misslyckas från början på grund av det. Kunde de verkligen inte leva tillsammans längre?

Dagmar hade försökt se tiden an – låta tiden gå. Arvid hade inte sovit hemma om nätterna sedan otroheten uppdagades. Han hade bett om ursäkt för att han gjort henne ont, till ingen nytta för hon pinades likväl. Hon led på grund av hans svek gentemot henne. Hon hade till och med funderat på att göra slut på sig själv. Men tanken på deras små flickor hade fått henne att besinna sig även i det fallet. Nå, vad skulle hon ta sig till? Hon ville inte bli lämnad ensam. Ensamheten skrämde henne. Varför hade hon misslyckats med att vinna Arvids kärlek? Hon var värdelös. Hon dög inget till. Hon hade inga förutsättningar att lyckas med ett nytt äktenskap. Vem ville ha en frånskild 35 årig tvåbarnsmor? Däremot hade hon levt tämligen övergiven i äktenskapet – i deras tvåsamhet. Hon hade klarat den ensamheten. Kanske kunde hon leva ensam ändå?

Arvid hade ordnat så att hon och flickorna blev bjudna hem till brodern för en visit på några dagar. Arvid hade varit kvar i stan och ordnat det sista inför avresan till utlandet. Han skulle bli tidningens nya resekorrespondent. Han hade sagt upp deras gemensamma bostad. Dagmar hade mycket riktigt rest till Harald som bodde norr om stan men endast för att lämna flickorna i broderns vård. Vad Arvid inte visste var att hon själv bodde tillfälligt hos Elin i Stockholm sedan några dagar tillbaka.

Hon såg honom komma. Han stannade vid biljettluckan för att köpa en biljett. Hon såg kvinnan komma. Så det var hon som var Lydia. Skulle de resa tillsammans? Nej, det såg inte så ut. Kvinnan räckte honom ett paket. Arvid lade paketet i fickan, lämnade kvinnan på perrongen och klev på snälltåget utan att se sig om. Det smärtade att bli övergiven. Hon hade blivit berövad ett avslut. Avskedets stund var över. Dagmar såg sig inte heller om när hon vände sig om och gick. Det var nu upp till henne att finna lyckan ensam.